

родичами показати ся, що заслугою від них прощення за давній-ші блудні...

Потім повикладав грошіву монету, що дістав від свого на-на. Монета була срібна і золота і вода нічого їй не пошкодила. Петро показав їй корабельній старшині, котра, взявши монету в руки, могла бльшше пізнати звідки він прибув. Вони раді були би розпитати ся, що він за один, але ніхто не розумів мови, котрою він говорив.

Корабель постояв при березі острова цілу ніч. Рано, скоро сонце зійшло, повсідали всі на корабель і поплили в дальшу дорогу. З ними поплив Петро.

По кількадевіні плавань прибули вони знов до одного портового міста. Тут висіли всі з корабля, з ними також і Петро.

Але чужі люди, чужа сторона, незнаний якнісь чужацький язик, незнані звичаї і обичаї, все те розсердило Петра і прийшов йому жах на серце. Сів таї плаче.

— Що мені почати? — плаче і думає. — Вже туй-туй мав я дістати ся до свого дому, до своїх родичів, про котрих так довгий час ані чутки не мав чи вони живуть; аж тут знов сніт-каю мене таке нещасте! Господь Бог виратував мене таким чудесним способом, але що дальше піду?... Сидіти завжди тут не буду; треба якось старати ся, щоб не згинуть з голоду! Бо коли Господь Бог милосердний виратував мене з такого великого нещастя, що я на малій донній морській хвилі перебрив, то і дальше на сухій землі не дасть мені згинуть, хоч і між чужими людьми!

Встав відтак з того місця і йде до міста. Приходить в ринок. Місто красне і богате.

— Треба щось купити, щоб пожити ся! — думає собі.

І добуває з кишені один золотий грін і дає кунцеві, що спродавав хліб. Кунець взяв грін, подивив ся на нього таї віддав назад. Була то, бачите монета з иншої держави.

Петро взяв грін у руки і думє, що йому тепер робити. Але прийшла йому до голови добра гадка; бере він свою монету і несе до золотника. Золотник зважив золото і вишлатив Петрови, що належало ся і вже бідняга Петро мав за що купити хліб та ще деши. Так посиливши ся чим Бог дав, встав з місця і ходить по місті як та заблукана овечка, що відібе ся від череди. Аж ось здибє його один пан...

Читає він Петра своєю бесідою, звідки він і що за один. Але щож? Петро нічого не розуміє, лиш добуває з кишені свої свідства і дає панови читати.

Взяв пан, читає і також не розуміє; але щоб перекопати ся, що Петро за один, взяв його разом з свідцтвами і повів до